

ikke udstrækkes over et længere Tidsrum end 5 Aar". Altsaa længere maa han ikke være syg eller have en Bestyrer. Den længere ubestemte Tid er altsaa ikke 5 Aar, saa længe maa han ikke være syg. Seg synes, det var rart, om man fastslog det bestemt. Der kan ellers komme farlige Konsekvenser, thi det er jo meget vanskeligt at afgøre, om en Apoteker, naar han bliver syg, kan komme sig igen. Seg synes, det er ret urmeligt, at en Apoteker, naar han er syg i 2 Maaneder, skal have en Bestyrer, og at det er Staten, der skal ansætte ham. Saa komme vi til § 7. Der gives der forskellige Regler om, hvorledes der skal forholdes med at sælge Apotekerprivilegium. Der findes bl. a. den Bestemmelse, at Voet er berettiget og forpligtet til ved en ansvarlig Bestyrer at fortsætte Apotekets Drift, dog ikke længere end 2 Aar efter Apotekerens Død. Det er altsaa den almindelige Regel, at Driften af et reelt Apotekerprivilegium ikke kan fortsættes længere end 2 Aar efter Apotekerens Død. Men derimod staar der senere hen, at naar Apotekeren har Børn, som antages at kunne fuldende det farmaceutiske Studium, kan Voet fortsætte Driften i indtil 12 Aar efter hans Død. Det synes mig ogsaa at være en urmelig Bestemmelse, thi jeg forstaar overhovedet ikke rigtig dette, at der, naar en Apoteker med reelt Privilegium har Lov til at sælge det og ogsaa har Lov til at beholde det i tolv Aar, om han har Børn, saa skal der gøres Undtagelse fra denne Regel. Det er dog Publikum temmelig uvedkommende, om en Apoteker har en Søn, der maaste kan arve hans Privilegium og blive Apoteker, eller han maaste har en Broder søn eller en Svigersøn eller en anden Slægtning, han har Vist til at give sit Privilegium til. Seg synes, at hvis man overhovedet vil beholde den nuværende Ordning, skulde man ikke gaa til mange af disse smaa Forandringer, thi det er i Grunden Indstrænkninger, som Publikum kan være lige glad ved, om de komme eller ej. I § 9 staar, at „paa ethvert Apotek skal der være mindst een eksamineret Medhjælper (candidatus eller examinatus pharmaciæ). Det er allerede blevet omtalt, at der er noget ulogisk i, naar der oprettes Subventionsapoteker, altsaa Apoteker, hvor der er lidet at bestille, hvor der ikke er nok til, at Apoteket kan bestaa uden Statshjælp, at man der absolut skal ansætte to Mand. Apotekeren maa jo være tilstrækkelig til selv at bestyre det. Saa kommer der nogle Regler om, hvorledes der skal forhandles med disse examinati og candidati pharmaciæ, hvor mange der skal være af hver. Der synes

jeg ogsaa, det er noget urmeligt at tage Hensyn til Omsætningen paa Apoteket; thi det er jo saaledes, som det ogsaa blev omtalt før, at disse Folk altid ekspedere Recepter paa eget Ansvar og Tilsvær, og det er ligesaa farligt at have en Mand, der er examinatus pharmaciæ, til at ekspedere paa et lille som paa et stort Apotek. Seg er meget stemt for at gaa dertil, at det kun skulde være Folk, der ere candidati, der have Lov til at ekspedere Recepter, og navnlig er det lidt ulogisk, naar der senere hen staar i Paragraffen, at „Apotekeren eller Medhjælperne maa ikke lade Disciplene paa egen Haand udføre de vigtigere Forretninger i Apoteket, særlig i Recepturen.“ Det er vanskeligt at sige, hvad der er de „vigtigere Forretninger“, det er der ingen Regel givet for, og man er jo nødt til at lade Disciplene gøre noget, de skulle lære det en Gang; naar de blot ikke have Lov til at ekspedere Recepter paa egen Haand, er det dog Hovedsagen, det er det, det kommer an paa. Saa kommer § 10. Seg omtalte før, at der staar, at „den, der antages til paa eget Ansvar at bestyre et Apotek, skal være candidatus pharmaciæ“, men der er ikke givet nogen Regel for, hvad Karakter han skal have, som i første Paragraf. Saa kommer der en Del Paragraffer, som angaa Entesforsørgelsen. Det er nogle meget gode Paragraffer, sikkert nok, det er Paragraffer af juridisk Interesse, som jeg ikke skal komme ind paa her; thi Hovedsagen er, hvorledes der i Fremtiden skal forholdes med Apotekerne. Dette Spørgsmaal er egentlig slet ikke løst i denne Lov, og det synes jeg er ret kedeligt, fordi, som jeg paaviste, disse reelle Apotekerprivilegier, saa længe vi have dem og have dem staaende i saa stor Pris, ville være en væsentlig Hindring for at bringe Medicinaltakssten ned, og det bør og maa da være Formaalet for en Reform af Apotekervæsenet, navnlig naar man tager i Betragtning, at Prisen virkelig er saa høj, som den er, selv om den ogsaa er billigst her i Landet. Det er maaste en Trøst, at den er billigere end i andre Lande, men i hvert Fald er det en daarlig Trøst. Seg skal derfor, idet jeg henholder mig til, hvad jeg har sagt, anbefale det ærede Udvalg, som vil blive nedsat om denne Sag, at tage det Spørgsmaal alvorligt under Overvejelse, om der ikke kan gøres noget for at afstasse de reelle Apotekerprivilegier og eventuelt følge den Udvej, der er vist af det ærede Medlem for Bogenfse.

Mejer: Den ærede sidste Taler udtrykte sig med nogle Ord om de danske kongelige Kommissioners Arbejde, i alt Fald med